ARREST VAN HET HOF
VAN 12 JULI 1973 [1]

Wünsche Handelsgesellschaft
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Tomatenpasta"

Zaak 59-72

Samenvatting

EEG — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Normatieve handeling die economische beleidskeuzen impliceert — Schade — Schending van een hogere rechtsregel (EEG-Verdrag, art. 215)

Voor schade, door particulieren beweerdelijk geleden als gevolg van een normatieve handeling die bepaalde economische beleidskeuzen impliceert, kan de Gemeenschap slechts aansprakelijk worden gesteld wanneer sprake is van een voldoende gekwalificeerde schending van een te hunner bescherming gegeven hogere rechtsregel.

In de zaak 59-72

WÜNSCHE HANDELSGESELLSCHAFT te Hamburg, ten deze vertegenwoordigd door haar persoonlijk aansprakelijke vennoot, de beheersmaatschappij Ludwig Wünsche mbH, die harerzijds wordt vertegenwoordigd door de bestuurder J.-O. Bodenstab, bijgestaan door de te Hamburg gevestigde advocaten Modest, Heemann, Gündisch, Rauschning, Landry, Röll, Festge en Heemann, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de gerechtsdeurwaarders F. Jansen en J. Jansen-Housse, gevestigd aldaar, 21, rue Aldringen,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur dr. P. Gilsdorf, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie, 4, boulevard Royal,

verweerster,

1 — Procestaal: Duits.

betreffende betaling van schaden en interesten krachtens artikel 215, tweede alinea, van het EEG-Verdrag, zulks ter vergoeding voor nadeel, aan verzoekster opgekomen door verordening (EEG) nr. 1643/71 van de Commissie tot invoering van een stelsel van minimumprijzen voor de invoer van tomatenpasta uit Griekenland,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, R. Monaco en P. Pescatore, Kamerpresidenten, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh, M. Sørensen (rapporteur) en A. J. Mackenzie Stuart, Rechters,

Advocaat-Generaal: H. Mayras
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het processverloop

Overwegende dat de feiten en het processverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. a) De gemeenschappelijke ordening der markten in de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten is in het leven geroepen bij verordening (EEG) nr. 865/68 van de Raad van 28 juni 1968 (PB nr. L 153/8 van 1 juli 1968).

In afwachting van de „coördinatie en unificatie van de invoerregelingen die door iedere Lid-Staat ten opzichte van derde landen worden toegepast", heeft de Raad verordening nr. 1427/71 van 2 juli 1971 (PB nr. L 151/5 van 7 juli 1971) vastgesteld, zulks ten einde de Gemeenschap in staat te stellen „het hoofd te bieden aan situaties van ernstige verstoring, waaraan de markt van de betrokken produkten kan worden blootgesteld als gevolg van invoer onder voorwaarden — met name op het gebied van de prijzen — die de doelstellingen van artikel 39 van het Verdrag in gevaar kunnen brengen".

De voorwaarden voor toepassing van verordening nr. 1427/71 werden door de Raad vastgesteld bij verordening nr. 1428/71 van dezelfde datum (PB nr. L 151/6 van 7 juli 1971).

Volgens artikel 2, lid 1, van deze laatste verordening kan de Commissie de navolgende vrijwaringsmaatregelen nemen:

„a) de totale of gedeeltelijke opschorting van de invoer of de uitvoer;

b) een stelsel van minimumprijzen waardoor de invoer onderworpen kan worden aan de voorwaarde dat deze plaatsvindt tegen een prijs die hoger is dan de voor het desbetreffende produkt vastgestelde minimumprijs".

In artikel 3 van verordening nr. 1428/71 wordt nogmaals vastgelegd dat de Commissie bij de toepassing van bedoelde maatregel „de verplichtingen welke voortvloeien uit overeenkomsten die de Gemeenschap op internationaal vlak binden" heeft na te komen.

Op grondslag van verordening nr. 1427/71 en met inachtneming van de in verordening nr. 1428/71 omschreven beginselen heeft de Commissie twee vrijwaringsmaatregelen genomen waarbij de invoer van tomatenpasta van overlegging van een invoervergunning afhankelijk wordt gesteld.

De eerste dezer maatregelen, vastgesteld bij verordening nr. 1558/71 (PB nr. L 164/14 van 22 juli 1971), geldt voor derde landen met uitzondering van Griekenland en behelst een stelsel van kwantitatieve beperkingen; de tweede maatregel, ingevoerd bij verordening nr. 1643/71, geldt voor Griekenland en behelst een stelsel van minimumprijzen.

Volgens artikel 2 van laatstgenoemde verordening wordt een invoervergunning slechts afgegeven indien de importeur schriftelijk verklaart:

„aa) .....

bb) dat ... [de] invoer voortvloeit uit een contract dat voorziet in de verkoop en de levering franco grens van de Gemeenschap, of in een plaats buiten de Gemeenschap, tegen een hogere prijs dan de in de bijlage bij deze verordening voor de betrokken kwaliteit vermelde prijs, en

cc) dat deze prijs inderdaad zal worden betaald".

Bij verordening nr. 395/71 van 9 februari 1973 (PB nr. L 43/13) is verordening nr. 1643/71 per 16 februari 1973 ingetrokken.

b) In een brief van 17 april 1972 diende de firma „Wünsche Handelsgesellschaft" bij de Commissie een verzoek om schadevergoeding in, stellende dat zij in de maand oktober 1971, in vertrouwen op de juistheid van het bij verordening nr. 1643/71 ingevoerde prijsminimum, van een Griekse vennootschap een hoeveelheid dubbelgeconcentreerde tomatenpasta had gekocht; dat zij het contract ondanks de gunstiger offerte van de Griekse verkoper tegen de minimumprijs had moeten afsluiten; dat uit de marktontwikkeling is gebleken dat de minimumprijs te hoog was; dat de Italiaanse tomatenpastafabrieken vervolgens op de Duitse markt tomatenpasta hebben aangeboden tegen beneden de minima gelegen prijzen; dat verzoekster zich in deze omstandigheden verplicht heeft gezien een deel van de partij beneden de prijs waartegen zij had ingekocht te verkopen aan de vennootschap Bernhard Meinke Nachf. te Berlijn; dat zij aldus een verlies heeft geleden, waarvan de oorzaak in verordening nr. 1643/71 is gelegen; dat die verordening onwettig is en dat de Commissie derhalve krachtens artikel 215 van het EEG-Verdrag verplicht is haar deze schade te vergoeden.

Bij brief van 28 juni 1972 heeft de Commissie verzoekster doen weten op haar verzoek niet te kunnen ingaan.

2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft de verordening op haar geldigheid getoetst in het arrest in de prejudiciële zaak 40-72 (partijen in het hoofdgeding: Firma I. Schroeder KG te Hamburg en Bondsrepubliek Duitsland) en voor recht verklaard dat „bij onderzoek naar de gestelde vraag ... niet [is] gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de geldigheid van artikel 2 van verordening (EEG) nr. 1643/71 afbreuk kunnen doen" en in antwoord op een uitleggingsvraag uitgesproken dat „noch in artikel 2, lid 1, van

's Raads verordening (EEG) nr. 1428/71 van 2 juli 1971 noch in artikel 41 van de Overeenkomst waarbij een associatie wordt tot stand gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Griekenland van 9 juli 1961 ... een rangorde tussen de aldaar vermelde maatregelen [is] vastgelegd".

3. Het onderhavig verzoekschrift is op 24 juli 1972 ingediend. De schriftelijke procedure is na indiening van het verzoekschrift en het verweerschrift in afwachting van voormeld arrest 40-72 geschorst. Op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, heeft het Hof van Justitie besloten zonder instructiemaatregelen tot de mondelinge behandeling over te gaan.

De zaak is ter terechtzitting van 19 juni 1973 namens partijen bepleit.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 4 juli 1973 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— verweerster te veroordelen om aan verzoekster te betalen een bedrag van 1 098 DM;

— verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren en

— verzoekster in de kosten van het geding te verwijzen;

— subsidiair, bij wege van interlocutoire beslissing, de uitspraak over het schadebedrag aan te houden.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

De ontvankelijkheid

De *Commissie* verklaart, in afwijking van haar vroegere gedragslijn, van de exceptie van niet-ontvankelijkheid af te zien. Zij wijst er echter op dat verzoekster in het onderhavige geval evenzeer de nodige rechtsbescherming had kunnen vinden door zich tot de nationale administratieve rechter te wenden, zonder daarbij het risico van nog grotere schade te lopen.

Verzoekster meent dat het beroep ontvankelijk is, omdat het een actie wegens overheidsaansprakelijkheid behelst die aan de voorwaarden van artikel 215, tweede alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap voldoet. Zij stelt dat haar ter voorkoming van die schade geen andere weg, met name niet een beroep op de nationale rechter, openstond.

De zaak ten principale

1. De vraag of verordening nr. 1643/71 onrechtmatig is

A — a) *Verzoekster* handhaaft in haar *rekest* de opvatting dat het stelsel van minimumprijzen van verordening nr. 1643/71 schending inhoudt van artikel 40, lid 3, juncto artikel 39, lid 1, van het EEG-Verdrag, en wel zulks omdat het niet is te beschouwen als een maatregel welke de doelstellingen van artikel 39, met name de „stabilisering der markten", bedoeld in lid 1, letter c), van dit artikel, kan verwezenlijken. Zulk een stelsel kan op tal van manieren worden ontdoken. De mogelijkheden daartoe lopen van het afsluiten van fictieve contracten via restitutie van het onverschuldigd betaalde in geld of in natura tot de tussenkomst van in het land van uitvoer of in derde landen gevestigde dochtermaatschappijen c.q. tot dezelfde bedrijfstak behorende ondernemingen; heeft zulk een onderneming eigen rechtspersoonlijkheid, dan is zij rechtens onaantastbaar. Vennootschappen die op deze wijze importeren kunnen met eerbiedi-

ging van de mededingingswetgeving binnen de Gemeenschap beneden de minimumprijs afzetten. Het stelsel van minimumprijzen van artikel 2 van verordening nr. 1643/71 wordt dan ontdoken en mist zijn doel.

Verzoekster verwijst in dit verband naar 's Hofs arrest 6-71 (Jurisprudentie 1971, blz. 719), waarin het Hof heeft overwogen dat verordeningen die „openlijk misbruik uitlokken" onwettig zijn.

Verzoekster meent dat de Italiaanse prijzen franco Duitse grens voor tomatenpasta blijkens een desbetreffend overzicht 10 à 24 % beneden de minimumprijzen liggen, zodat het stelsel van minimumprijzen van de aanvang af niet heeft gefunctioneerd.

Verzoekster betoogt voorts dat verordening nr. 1643/71 ook schending inhoudt van andere in de considerans genoemde basisvoorschriften, namelijk die van 's Raads verordeningen nrs. 1427 en 1428/71. De Raad heeft in deze verordeningen met zoveel woorden uitgesproken dat met het oog op een ongestoorde verwezenlijking van de doelstellingen van artikel 39 van het EEG-Verdrag alleen passende maatregelen mogen worden toegepast.

De *Commissie* heeft met betrekking tot de „passende" aard van de litigieuze maatregel, in verband met de mogelijkheden tot fraude en ontduiking, geantwoord dat een zelfde stelsel in artikel 44 van het EEG-Verdrag is voorzien.

De Raad van Ministers heeft in zijn beschikking van 4 april 1962 (PB nr. 30 van 20 april 1962, blz. 995) tot invoering van de beide stelsels van minimumprijzen bedoeld in artikel 44, juist het door verzoekster ongeschikt geachte stelsel als minder bezwarend voor de invoer geprefereerd boven gehele of gedeeltelijke stillegging van invoer beneden de minimumprijzen.

Er moeten dus volgens de Commissie bijzondere omstandigheden worden aangevoerd om te kunnen beweren dat het omstreden stelsel als zodanig niet passend is. Het is niet voldoende dat de regeling op verschillende manieren kan worden ontdoken. Voor zover die mogelijkheden een wettig karakter dragen, vermogen zij aan de doeltreffendheid van een stelsel dat bedoeld is om de invoer te beperken en de markten te stabiliseren geen afbreuk te doen. Dit ware slechts anders wanneer een importmaatschappij het door tussenkomst van haar dochtermaatschappij verkregen voordeel zou gebruiken om op de invoermarkt beneden de minimumprijs te verkopen, doch daartoe behoeft het niet noodzakelijkerwijs of automatisch te komen. Of het in het land van uitvoer verkregen voordeel juist daartoe zal worden gebruikt hangt af van een groot aantal factoren en van rentabiliteitsoverwegingen welke de ondernemer van geval tot geval tot gelding zal brengen.

De Commissie constateert vervolgens dat de invoer van tomatenpasta van herkomst uit Griekenland na de invoering der vrijwaringsmaatregelen aanmerkelijk is afgenomen.

b) *Verzoekster* betoogt in haar rekest voorts dat het stelsel van minimumprijzen van artikel 2 van verordening nr. 1643/71 tegen bepaalde grondbeginselen van het staatsrecht indruist. Het houdt schending in van het evenredigheidsbeginsel, omdat het de importcondities verzwaart zonder dat door een overeenkomstig voordeel tegenover staat. Het is voorts in strijd met het beginsel van de rechtszekerheid, omdat de ontduikingsmogelijkheden in deze invoertransacties een element van rechtsonzekerheid brengen. De importeurs mogen niet langer verwachten dat zij hun aan- en verkooptransacties onder normale condities kunnen aangaan en afwikkelen.

Volgens de *Commissie* valt de eerste, aan het evenredigheidsbeginsel ontleende, grief samen met de grief dat de maatregel niet passend zou zijn, en voor zover wordt gezinspeeld op de relatieve noodzaak van de maatregel, vergeleken met kwantitatieve beperkingen, stelt zij nogmaals de rangorde der vrijwaringsmaatregelen aan de orde.

De Commissie betoogt dat de tweede grief, ontleend aan het beginsel der

rechtszekerheid, feitelijk onjuist is. Dat bepaalde importen uit Griekenland kunnen worden gerealiseerd zonder dat de minimumprijs wordt aangehouden, ontneemt de importeur niet de mogelijkheid zijn transacties „onder normale concurrentievoorwaarden" (dat wil zeggen vertrouwend op een normale werking van het stelsel van minimumprijzen in zijn geheel) af te sluiten en af te wikkelen. De Commissie vraagt zich voorts af of dit beginsel naar Gemeenschapsrecht een zo ruime inhoud heeft als verzoekster er in casu aan toedenkt.

c) *Verzoekster* betoogt voorts dat kwantitatieve beperkingen voorgaan. Van de twee maatregelen, omschreven in artikel 2, lid 1, van verordening nr. 1428/71, beperkt totale of gedeeltelijke opschorting van de invoer de vrijheid van de importeur in mindere mate dan een stelsel van minimumprijzen. Van deze voorrang blijkt ook in artikel 41 van de Associatieovereenkomst met Griekenland. De mogelijkheid tijdelijk tot een kwantitatieve beperking van de invoer over te gaan zou voldoende zijn geweest om in casu produkten op basis van tomaten van herkomst uit de landen van de Gemeenschap te beschermen en daarmede de doelstellingen van artikel 39, lid 1, letter c), van het EEG-Verdrag te verwezenlijken.

De *Commissie* meent dat deze vraag — betreffende een mogelijkerwijze tussen de maatregelen in acht te nemen rangorde — niet dezelfde is wanneer het gaat om 's Raad verordening nr. 1428/71 dan wel om artikel 41 van de Associatieovereenkomst met Griekenland. De beide volgens de verordening mogelijke maatregelen zijn enerzijds totale of gedeeltelijke opschorting van invoer en uitvoer en anderzijds een stelsel van minimumprijzen. In de Overeenkomst zijn daarentegen twee stelsels van minimumprijzen voorzien: tijdelijke schorsing of vermindering van de invoer en mogelijkheid van invoer onder de voorwaarde dat de minimumprijzen worden in acht genomen.

De Commissie die bij vaststelling van de omstreden vrijwaringsmaatregel zowel met de verordening als met de overeenkomst rekening moest houden, had alle aanleiding haar voorkeur naar het tweede stelsel te laten uitgaan, omdat het de meest redelijke oplossing behelsde.

Er waren voor de keuze der Commissie verschillende goede redenen aan te voeren. In het meer elastische minimumprijzenstelsel kan beter met de toekomstige ontwikkeling rekening worden gehouden. En ook de oorzaak dezer ontwikkeling — mededinging der Griekse producenten op kostprijsniveau — vroeg om een prijsregulerende maatregel. Het stelsel van minimumprijzen werkte als een ventiel — een beperkte invoer in de Gemeenschap bleek ononderbroken mogelijk — en verminderde het risico dat de markt „bij openstelling der grenzen" zou worden overspoeld. Bij de keuzebepaling der Commissie heeft de doorslag gegeven dat men de handelsbetrekkingen met Griekenland niet wenste te bevriezen en met eerbiediging van de kostprijs der Gemeenschap een natuurlijke ruimte voor de ontwikkeling dier betrekkingen in stand heeft willen laten.

Bovendien meent de Commissie dat zij, waar bij de toepassing van de verordeningen nrs. 1427 en 1428/71 in ieder geval de grenzen der Associatieovereenkomst moesten worden inachtgenomen, een kwantitatieve invoerbeperking slechts had kunnen afkondigen in het raam van een stelsel van minimumprijzen beneden welke de invoer tijdelijk kon worden opgeschort of verminderd. Dit was praktisch niet te verwezenlijken, omdat een dergelijk stelsel niet op de prijzen bij invoer berust, doch op periodieke noteringen van het produkt op de interne markt van de Gemeenschap. Ofschoon men in theorie zulk een stelsel had kunnen ontwerpen, zou men op zoveel onzekerheid zijn gestuit en zou er met de uitvoering zoveel tijd zijn heengegaan dat daaraan bij een vrijwaringsmaatregel niet viel te denken.

d) *Verzoekster* stelt dat de minimumprijzen op een te hoog niveau waren

vastgesteld en daardoor prohibitief werkten. De minimumprijzen behoren de prijzen binnen de Gemeenschap niet te boven te gaan. De minimumprijs was evenwel liefst 24 % hoger dan de prijs waartegen de Italiaanse fabrikanten de tomatenpasta aanboden. De prohibitieve werking van de minimumprijs blijkt uit het feit dat de invoer van Griekse tomatenpasta met 50 % is gedaald.

Verzoekster betoogt voorts dat de Commissie de minimumprijzen aan de markt gegevens had moeten aanpassen. De marktsituatie had zich gewijzigd en de noteringen binnen de Gemeenschap waren gedaald. Doch ofschoon zij van de marktomstandigheden kennis droeg, is de Commissie niet tot de nodige aanpassingen overgegaan.

Verzoekster betoogt dat de Commissie zich had moeten gedragen naar artikel 41, lid 3, van de Associatieovereenkomst met Griekenland. Dit brengt mede dat de minimumprijzen zodanig dienden te worden vastgesteld dat aan het handelsverkeer met Griekenland geen afbreuk werd gedaan. De totale voor de Lid-Staten bestemde invoer blijkt echter, hoofdzakelijk als gevolg van een vermindering van de Italiaanse import, met 50 % te zijn gedaald.

De *Commissie* antwoordt dat zij ter bepaling van de relatie tussen de Griekse aanbodsprijzen franco grens en de kostprijs in de Gemeenschap is afgegaan op de officiële gegevens van het Italiaanse Ministerie van Landbouw — Italië was voor dit produkt het belangrijkste produktieland der Gemeenschap —. De gegevens zijn gecontroleerd door de diensten der Commissie, die geen aanleiding hebben gevonden de juistheid ervan in twijfel te trekken. Ter betwisting van de juistheid van de gestelde kostprijs heeft verzoekster zich niet op concrete gegevens beroepen.

De Commissie acht voorts verzoeksters stelling dat de prohibitieve werking van de minimumprijs uit de gedaalde invoer zou blijken, in strijd met de bewering dat het stelsel onvoldoende effectief zou zijn.

De Commissie betwist de juistheid niet van de cijfers waaruit blijkt dat het niveau van de aanbodsprijs van Italiaanse tomatenpasta in het tijdvak augustus 1971 — februari 1972 beneden de vastgestelde minimumprijs is gebleven. Deze prijzen zeggen echter niets over de kostprijs van de industrie in de Gemeenschap: het zijn op zichzelf staande offertes en zelfs wanneer zij als symptomatisch zouden mogen worden beschouwd, zou dat alleen maar betekenen dat de prijsstabiliserende werking zich in de eerste maanden na het nemen van de vrijwaringsmaatregel nog niet had doorgezet. De Commissie kan de oorzaken van dit verschijnsel niet helemaal achterhalen; zij wijst op verschillende mogelijkheden.

De Commissie is het met verzoekster eens dat de Commissie de minimumprijzen aan de marktgegevens moet aanpassen. Het komt echter alleen op de kostprijzen aan en die zijn ten naaste bij ongewijzigd gebleven.

Volgens de Commissie houdt het niveau der minimumprijzen geen schending in van artikel 41 van de Overeenkomst met Griekenland. Blijkens deze bepaling mogen de minimumprijzen geen afbreuk doen aan de bij inwerkingtreding van de Overeenkomst met Griekenland (1962) bestaande handel in tomatenpasta. En dat is kennelijk niet het geval. De invoer uit Griekenland heeft pas na 1969 een zekere omvang bereikt.

B — a) In haar *memorie van repliek* betoogt *verzoekster* dat zij ondanks 's Hofs arrest van 7 februari 1973 in de zaak 40-72 (hierna te noemen de zaak-Schroeder) geen afstand van instantie doet, en wel alleen omdat zij in staat is stukken over te leggen waarover de vennootschap Schroeder KG, verzoekster in de prejudiciële zaak 40-72, nog niet de beschikking had; voorts wenst zij nader in te gaan op een aantal punten die door de firma Schroeder in haar opmerkingen onvoldoende zijn bepleit, zodat het Hof er geen aandacht aan kon schenken.

In haar *conclusie van dupliek* verklaart de *Commissie* dat het arrest-Schroeder haars inziens aan het verzoek om toekenning van schaden en interesten de grondslag heeft ontnomen; de in casu tegen de geldigheid van verordening nr. 1643/71 ingeroepen grieven werden in die zaak reeds onderzocht en gaven het Hof geen aanleiding de verordening nietig te verklaren. Verzoekster heeft geen wezenlijk nieuw middel voorgedragen dat tot herziening van voormeld arrest zou moeten leiden. De Commissie meent daarom niet in details op verzoeksters repliek te moeten ingaan en beperkt er zich toe op enkele punten van antwoord te dienen.

b) *Verzoekster* stelt dat het Hof in het arrest-Schroeder de genomen maatregel passend heeft geacht op grond van inlichtingen van de Commissie volgens welke de prijzen van tomatenpasta sedert juni 1972 het peil der minimumprijzen hadden bereikt. Verzoekster meent dat deze gegevens het Hof hebben misleid. De stijging van de marktprijs was uitsluitend een gevolg van een nieuwe ontwikkeling waarmede heel Zuid-Europa in de zomer 1972 kennis maakte c.q. zou maken, te weten een slechte tomatenoogst. Anders zou de mislukking van het stelsel der minimumprijzen zonneklaar zijn gebleken.

Verzoekster betoogt dat de regeling werkelijk is ontdoken. Anders zou het ongerijmd zijn dat men in Duitsland Griekse tomatenpasta is blijven aanbieden tegen prijzen die tussen 26,5 en 30 rekeneenheden per 100 kg lagen en daarmede ver beneden de minimumprijs bleven. Verzoekster legt ten bewijze hiervan offertes van Duitse importeurs van tomatenpasta uit het tijdvak januari — september 1972 over. Ook zou onverklaarbaar zijn dat men in de Lid-Staten, uitgezonderd Italië, grote hoeveelheden Griekse tomatenpasta is blijven invoeren. In die landen is, sinds de invoering van het stelsel van minimumprijzen, de invoer vergeleken met het referentietijdvak in 1970 meer dan verdubbeld.

Volgens de *Commissie* heeft de ontwikkeling van het prijspeil in 1972 bij 's Hofs beslissing slechts een ondergeschikte rol kunnen spelen; het Hof overwoog in zijn arrest met zoveel woorden „dat de wettigheid van een handeling der Gemeenschap niet kan afhangen van overwegingen die men achteraf met betrekking tot de doeltreffendheid van zodanige handeling kan doen gelden". Voorts heeft de Commissie tijdens de mondelinge behandeling in antwoord op een vraag van een lid van het Hof verklaard dat de wereldmarktprijzen in de zomer van 1972 in de regel het peil der minimumprijzen hadden bereikt. Daarom kan niet met zekerheid worden gezegd hoe de ontwikkeling anders zou zijn geweest. Het is volgens de Commissie zeker dat de aanbodsprijzen van Italiaanse tomatenpasta in het eerste halfjaar van 1972 een stijgende tendens vertoonden. Gegevens die daarop wijzen kunnen aan het Hof worden overgelegd. De Commissie betwijfelt of de door verzoekster overgelegde gegevens inzake de aanbodsprijzen van Griekse tomatenpasta ter zake dienende zijn.

Met betrekking tot door verzoekster verstrekte gegevens over de invoer in de Lid-Staten met uitzondering van Italië merkt de Commissie op dat de stijging van de invoer op het importkwantum moet worden betrokken; vergeleken met de Italiaanse invoer ging het hier om betrekkelijk kleine importkwanta. Opvallend is dat de invoer in het voornaamste importeurenland, Italië, sterk is gedaald.

c) Volgens *verzoekster* heeft de Commissie zich in de zaak-Schroeder over de mogelijkheid van middelen ter ontduiking van het stelsel van minimumprijzen niet uitgesproken omdat de Commissie krachtens artikel 41 van de Associatieovereenkomst jegens Griekenland gehouden was één der beide in die Overeenkomst voorziene stelsels van minimumprijzen toe te passen.

Volgens verzoekster is het gezichtsbedrog dat artikel 41 van de Associatieovereenkomst en artikel 2 van verordening nr. 1428/71 alleen overeenkomen

wat betreft het stelsel van minimumprijzen — dat de invoer zonder meer aan de verplichting tot eerbiediging dier prijzen bindt —. Deze eerste indruk is misleidend: ook de in elk van deze beide artikelen in de eerste plaats genoemde vrijwaringsmaatregelen dekken elkander. De mogelijkheid tot opschorting van de invoer volgens artikel 2, lid 1, letter a), van verordening nr. 1428/71 is alleen gebonden aan de vaststelling dat er wordt ingevoerd beneden de intern vastgestelde grens — een prijsminimum —; zulks is noodzakelijk, doch tevens voldoende om het contingenteringsstelsel toe te passen. Men zie artikel 1, letter b), van verordening nr. 1428/71. Een te sterk dalende tendens kan slechts worden geconstateerd wanneer er „intern" een zekere grens (prijsminimum) ist vastgesteld.

Met betrekking tot 's Hofs overweging in de zaak-Schroeder dat de opsomming der vrijwaringsmaatregelen geen tussen die maatregelen in acht te nemen rangorde aangeeft, merkt verzoekster op dat van zodanige rangorde niettemin blijkt wanneer men bedenkt dat de minst bezwarende maatregel moet worden toegepast. Heeft men de keus tussen twee passende maatregelen, dan dient in beginsel de minst bezwarende te worden toegepast.

Verzoekster betoogt dat gehele of gedeeltelijke schorsing van de invoer volgens de Associatieovereenkomst ook niet uitgesloten mag worden geacht op grond dat daartoe een — onmogelijke — „periodieke notering" van de binnenlandse prijzen nodig zou zijn. Bij gebreke daarvan zal men langs andere weg aan die prijzen moeten komen; en ook dat is, vooral wanneer van de diensten van makelaars gebruik gemaakt wordt, zeer wel mogelijk. Bij vaststelling van de franco grens prijzen in het kader van verordening nr. 19 van 1962 — ens per week of tweemaal per maand, al naar de aard van de waren — is de Commissie op overeenkomstige wijze te werk gegaan. Bovendien wordt in artikel 4 van 's Raads minimumprijzenbeschikking van 4 april 1962 de toepassing van een stelsel van minimumprijzen, beneden welke de invoer tijdelijk kan worden opgeschort of beperkt, niet alleen van „noteringen" afhankelijk gesteld.

d) *Verzoekster* is het eens met 's Hofs uitgangspunt in de zaak-Schroeder dat „de wettigheid van een handeling der Gemeenschap niet kan afhangen van een overweging die men achteraf met betrekking tot de doeltreffendheid van zodanige handeling kan doen gelden" en dat „het volstaat wanneer zij op het tijdstip waarop zij worden genomen niet duidelijk ongeschikt voorkomen om tot de verwezenlijking van het gestelde doel bij te dragen". Maar volgens verzoekster mag met dit beginsel niet worden gewerkt wanneer zich ten duidelijkste een ongunstige ontwikkeling aftekent. Natuurlijk werd het stelsel ontdoken: handelaren plegen niets cadeau te doen. Moet een handelaar meer betalen dan de verkoper verlangt, dan zal hij zich ervoor inzetten een — liefst wettig — middel te vinden om aan zijn verplichting te ontkomen. Verzoekster wijst er ook op dat in 1969, toen het op de markt in groenten- en fruitconserven tot een stelsel van minimumprijzen moest komen, van verschillende zijden de aandacht van de Commissie is gevestigd op de consequenties en de ontduikingsmogelijkheden waartoe het aanleiding kon geven.

e) Met betrekking tot het bedrag der vaste minimumprijzen betoogt *verzoekster* dat in de zaak-Schroeder aan verzoekster in het hoofdgeding, de firma Schroeder, was verweten dat zij zich ten betoge van de onjuistheid der gegevens van de Italiaanse Regering die de Commissie ten processe te berde had gebracht, niet op concrete argumenten had beroepen. De minimumprijzen mochten niet hoger zijn dan ter bescherming van de binnenmarkt van de Gemeenschap strikt noodzakelijk was. Daarom had men heel nauwkeurig, en niet slechts forfaitair, de kostprijs van de Gemeenschap, waaraan de Commissie moest refereren, moeten vaststellen. Doch uit de gegevens welke de Commissie over de wijze van vaststelling van de kostprijs door het Italiaanse Ministerie van Landbouw heeft

verstrekt, blijkt dat dit ministerie van forfaitaire bedragen is uitgegaan. Uit het feit dat Italiaanse tomatenpasta steeds tegen een prijs van omstreeks 30 rekeneenheden is aangeboden, kan worden afgeleid dat de kostprijs der Italiaanse producenten nog lager was. In de aanbodsprijs op de Duitse markt zijn de winstmarge van de Duitse importeur, de kosten van vervoer en dergelijke begrepen en het moge waar zijn dat een fabrikant soms uit concurrentie-overwegingen een offerte doet beneden zijn eigen kostprijs, hij kan daarvan geen gewoonte maken.

Met betrekking tot de wijze van berekening van de kostprijs welke de Commissie zegt te hebben toegepast, merkt verzoekster op dat uit de aanbodsprijzen voor Italiaanse tomaten in 1970 en 1971, de enige maatstaf welke het Italiaanse Ministerie van Landbouw ter bepaling van de kostprijs kon aanleggen, blijkt dat het als koopprijs van het basisprodukt aangehouden bedrag zelf al te hoog was, namelijk 20 lire per kg tomaten. In 1970 lag die prijs tussen 13 en 19 lire per kg. Tomaten uit de oogst van 1971 zijn tegen 16 à 19 lire per kg aangeboden.

Met verwijzing naar het betoog der Commissie in de zaak 17-72 (arrest van 8 november 1972) betoogt verzoekster dat de Commissie op grondslag van statistische gegevens welke zij bij de fabrieken had kunnen krijgen, eigen berekeningen had moeten maken.

De prohibitieve werking van de minimumprijs trad duidelijk aan de dag in Italië, waar in de maanden september, oktober en november 1971 geen enkele invoertransactie tot stand kwam.

De Commissie antwoordt dat de aangehouden kostprijs van het basisprodukt, 20 lire per kg tomaten, economisch gezien volledig gerechtvaardigd was. Zelfs uit de door verzoekster verstrekte inlichtingen blijkt dat tomaten van de oogst 1971 tegen een prijs van 16 à 19 lire per kg zijn aangeboden. Waar deze prijzen door overvloedig aanbod waren gedrukt, lijkt een prijs van 20 lire per kg als wenselijk èn reëel niveau van de producentenprijs in ieder geval te verdedigen. Dit blijkt ook uit het niveau van de interventieprijzen voor tomaten. Die prijs schommelde in augustus 1971 bijna steeds tussen 15 en 19 lire per kg; en in augustus zijn de prijzen het laagst. De Commissie meent dat de prijzen voor de industrie noodzakelijkerwijze boven de interventieprijzen moeten liggen, omdat anders een nog groter gedeelte van de produktie voor interventie in aanmerking zou zijn gekomen. Het Hof heeft in zijn arrest-Schroeder zelf erkend dat een enigszins boven de interventieprijs gelegen kostprijs zeer wel kan worden aanvaard.

2. De vraag of een dienstfout is begaan

Verzoekster stelt dat de Commissie een dienstfout heeft begaan. De Commissie was gebonden aan het EEG-Verdrag en, voor zover zij handelt in de uitoefening van bevoegdheden welke de Raad haar ter uitvoering van de door hem vastgestelde regelen heeft verleend, ook aan die regelen. Het stelsel van minimumprijzen is echter niet alleen in strijd met het EEG-Verdrag, doch ook met de besluiten waarin de Raad de Commissie tot vrijwaringsmaatregelen heeft gemachtigd. Aandachtige bestudering der gestelde voorwaarden had de Commissie tot het inzicht moeten brengen dat het stelsel van minimumprijzen onwettig was, te meer waar men er haar meermalen op had gewezen dat de werking van het stelsel niet aan zijn doelstellingen beantwoordde. De Commissie had moeten beseffen dat een stelsel van minimumprijzen tegen alle handelsopvattingen en -praktijken inging en juist daardoor fraude in de hand werkte.

De *Commissie* ontkent dat er van een dienstfout sprake is. Mocht het Hof menen dat de Commissie van te hoge kostprijzen van de Italiaanse industrie is uitgegaan, dan wil zij erop wijzen dat die prijzen haar door de Italiaanse overheid zijn medegedeeld en een nauwkeurige berekening van de gemiddelde kostprijzen behelsden. De diensten der Commissie hebben deze cijfers gecontroleerd en

geen aanleiding gevonden hun juistheid in twijfel te trekken. Mochten deze prijzen niettemin achteraf onjuist blijken, dan is de Commissie daarvoor in ieder geval niet aansprakelijk.

Verzoekster zegt voor repliek dat de dienstfout der Commissie daarin heeft bestaan dat zij kennelijk niet heeft bedacht dat zij de keus had tussen twee vrijwaringsmaatregelen en de minst bezwarende — anders gezegd de meest passende — maatregel moest nemen. Verzoekster betoogt voorts dat ook wanneer men niet mocht willen erkennen dat het minimumprijzenstelsel a priori als niet passend buiten toepassing moest worden gelaten, de Commissie nochtans een dienstfout zou hebben begaan doordien zij deze maatregel niet uiterlijk twee maanden na de vaststelling van verordening nr. 1643/71 heeft ingetrokken. De Commissie was gehouden de marktontwikkeling voortdurend te volgen en had al spoedig na de inwerkingtreding van het stelsel moeten vaststellen dat de invoer van Griekse tomatenpasta, voor zover niet voor Italië bestemd, niet was afgenomen en dat die tomatenpasta nog steeds tegen lagere prijzen werd aangeboden. Zouden er passende maatregelen zijn genomen, dan had daarvan na ongeveer een maand een positief effect moeten uitgaan. De nalatigheid welke de Commissie met het stelsel van minimumprijzen aan de dag heeft gelegd, blijkt ook uit het feit dat verordening nr. 1643/71 eerst bij verordening nr. 395/73 van 9 februari 1973 is ingetrokken, ofschoon de slechte tomatenoogsten reeds in de herfst van 1972 de aanbodsprijzen van Griekse tomatenpasta boven de minimumprijs hadden doen stijgen.

3. De beweerdelijk geleden schade

Verzoekster betoogt dat zij op 6 oktober 1971 krachtens een overeenkomst met de vennootschap Gend SpA, filiaal van de Griekse vennootschap Greek Export te Athene, 100 ton dubbelgeconcentreerde tomatenpasta heeft gekocht. Ondanks een gunstiger offerte van de Griekse verkoper, die een prijs van 270 $ cif haven Hamburg had voorgesteld, moest zij het contract afsluiten tegen de minimumprijs, 340 $. Het waren importgoederen en de invoer in de Bondsrepubliek Duitsland heeft op 25 en 26 januari en 15 februari 1972 plaatsgevonden. Zij kocht in tegen 5,60 DM per blik, in welke prijs de wisselkoers was verdisconteerd. Om het hoofd te kunnen bieden aan de Italiaanse concurrentie heeft zij zich genoodzaakt gezien de hierbedoelde tomatenpasta beneden de inkoopprijs te verkopen. Bij contract van 2 maart 1972 heeft zij een gedeelte van de hierbedoelde partij, 200 dozen met een inhoud van 6 blikken, aan de te Berlijn gevestigde vennootschap Bernhard Meinke Nachf. verkocht tegen een prijs van 5,30 DM per blik franco huis. Deze prijs kwam, verminderd met transportkosten, makelaarsprovisie, kadegeld en financieringskosten neer op een bedrag van 4,95 DM per blik (af Hamburg). Het totaalverlies over de partij die aan de firma Meinke is verkocht bedraagt 780 DM. Verzoekster beperkt ten deze de gederfde winst tot de gebruikelijke winstmarge: 5 % van de verkoopprijs of wel 318 DM, hetgeen het totale schadebedrag brengt op 1 098 DM.

Verzoekster betoogt dat dit schadebedrag nog groter is geworden omdat zij ter voldoening aan reeds aangegane verbintenissen nog andere partijen heeft moeten verkopen. Voorshands volstaat zij er echter mede zich beroepen op de schade welke zij wegens haar verkopen aan de firma Meinke heeft geleden.

De *Commissie* betoogt dat de schadeberekening op enkele voorbehouden en principiële bezwaren moet afstuiten. Zelfs indien bij die berekening van de juiste gegevens zou zijn uitgegaan, dienen de volgende vragen te worden beantwoord:

a) Zijn de verkochte goederen werkelijk afkomstig van de voorraden die tegen een minimumprijs waren ingekocht?

b) Was verzoekster werkelijk gehouden al deze goederen te verkopen?

c) Het is zeer wel denkbaar dat verzoeksters afnemers nog de beschikking hadden over voorraden tomatenpasta die voor de vrijwaringsmaatregelen goedkoper waren ingevoerd. Maar dan is er alle aanleiding zich af te vragen of het noodzakelijke causaal verband niet ontbreekt. In ieder geval had verzoekster dan ter vermijding of voorkoming van schade moeten wachten totdat het algemeen prijspeil zich zou hebben hersteld.

d) Verzoekster begroot haar schade op ongeveer 60 US $ per ton, hetgeen erop neerkomt dat de minimumprijs ten minste 60 US $ te hoog is geweest en niet meer dan 280 US $ per ton had mogen bedragen. Verzoeksters berekening lijkt juist wanneer men ervan uitgaat dat haar offertes voor Griekse produkten waren gedaan tegen een prijs van 270 US $ per ton. Dit uitgangspunt is echter volgens de Commissie onjuist; men mag alleen uitgaan van het verlies dat verzoekster stelt te hebben geleden doordat de prijzen beneden de minima lagen. Doch in 1971 lagen de offertes veelal om of zelfs boven de 300 US $ per ton. Men kan dus niet zeggen dat de aanbodsprijzen in Duitsland in de regel 280 US $ bedroegen, zodat verzoeksters schadeberekening in alle gevallen te hoog is.

e) Tot een zelfde resultaat komt men wanneer men ervan uitgaat dat het stelsel van minimumprijzen alleen onrechtmatig is omdat de prijzen te hoog zijn gesteld. Neemt men aan dat de Italiaanse kostprijzen zijn overschat en dat het prijsminimum slechts 320 US $ had mogen bedragen, dan kan verzoekster zich slechts op een schade van ten hoogste 20 US $ beroepen.

Verzoekster antwoordt dat men bij de beoordeling van de feiten in aanmerking moet nemen dat zij niet slechts op 6 oktober, doch ook op 29 december 1971 tegen de minimumprijs van 340 US $ per ton 100 ton dubbelgeconcentreerde Griekse tomatenpasta heeft gekocht. Uit twee bij haar memorie van repliek gevoegde orderkaarten blijkt dat de op 6 oktober en 29 december 1971 met de vennootschap Greek Export gesloten contracten op 7 maart 1972 tot de hierbedoelde leverantie aan de firma Meinke hebben geleid. Volgens deze beide contracten is bij deze transactie geen enkel voorbehoud gemaakt op grond waarvan verzoekster zich van haar verplichting tot aankoop ontslagen had kunnen achten.

Verzoekster betoogt dat het niet aangaat te denken dat zij ter beperking of voorkoming van schade had kunnen wachten totdat het algemeen prijsniveau weer zou aantrekken: ook na de invoering van het stelsel van minimumprijzen bleven de offertes daar beneden liggen. Bij de beoordeling van het schadebedrag dient men ook met de aanbodsprijzen voor Griekse tomatenpasta rekening te houden. De noteringen van de Griekse transitohandel voor dubbelgeconcentreerde tomatenpasta lagen in het tijdvak van september — oktober 1971 tot april — mei 1972 tussen de 260 en 265 US $, cif haven Hamburg. Op straffe van anders geen enkele transactie te kunnen afsluiten moest zij zich dus bij haar aanbodsprijzen aan de firma Meinke wel naar het algemeen prijsniveau richten.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de firma Wünsche Handelsgesellschaft te Hamburg in het onderhavig beroepschrift, ingekomen op 24 augustus 1972, vordert dat de Commissie worde veroordeeld haar de schade te vergoeden welke zij stelt te

hebben geleden als gevolg van het bij verordening nr. 1643/71 van de Commissie van 28 juli 1971, artikel 2, ingevoerde stelsel van minimumprijzen voor uit Griekenland ingevoerde tomatenpasta;

dat die verordening haars inziens onrechtmatig is en dat de Commissie door die verordening vast te stellen de Gemeenschap volgens artikel 215, tweede alinea, van het EEG-Verdrag aansprakelijk zou hebben gemaakt;

2 Overwegende dat de Gemeenschap voor schade, door particulieren beweerdelijk geleden als gevolg van een normatieve handeling welke bepaalde economische beleidskeuzen impliceert, slechts aansprakelijk kan worden gesteld wanneer sprake is van een voldoende gekwalificeerde schending van een te hunner bescherming gegeven hogere rechtsregel;

dat de geldigheid van artikel 2 van verordening nr. 1643/71 door het Hof reeds werd getoetst in de zaak 40-72, waarin om een prejudiciële beslissing was gevraagd door het Verwaltungsgericht te Frankfurt/Main, dat had kennis te nemen van een geschil tussen de firma I. Schroeder KG te Hamburg en de Bondsrepubliek Duitsland waarin dezelfde middelen waren opgeworpen als in de onderhavige zaak;

dat het Hof in die zaak bij arrest van 7 februari 1973 heeft uitgesproken dat bij onderzoek naar de vragen van de nationale rechter niet was gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de geldigheid van artikel 2 van genoemde verordening afbreuk kunnen doen en dat noch in artikel 2 van 's Raads verordening (EEG) nr. 1428/71 van 2 juli 1971 noch in artikel 41 van de Overeenkomst waarbij een associatie wordt tot stand gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Griekenland — van 9 juli 1961 — een rangorde tussen de aldaar vermelde maatregelen is vastgelegd;

3 Overwegende dat verzoekster, die niettemin geen afstand van instantie heeft gedaan, het in laatstgenoemde zaak reeds geleverde bewijs heeft willen aanvullen en nader heeft willen stilstaan bij enkele punten waarop onvoldoende de aandacht zou zijn gevestigd;

dat verzoekster daarmede op het oog had de onvoldoende doeltreffendheid van het hierbedoelde stelsel van minimumprijzen, het feit dat de Commissie het boven andere de invoer beperkende systemen heeft geprefereerd en het beweerdelijk te hoge niveau waarop de minimumprijzen waren vastgesteld;

4 dat zelfs wanneer verzoekster geslaagd mocht zijn in het aanvullend bewijs dat zij in dit geding heeft geleverd of aangeboden, die bewijslevering niet de

vaststelling kan dragen dat er in casu sprake is van een voldoende gekwalificeerde schending ener ter bescherming van particulieren gegeven hogere rechtsregel;

5 dat mitsdien moet worden geconcludeerd dat de voorwaarden waaronder de Gemeenschap krachtens artikel 215, tweede alinea, aansprakelijk kan worden gesteld niet zijn vervuld, zodat het beroep moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

6 Overwegende dat volgens artikel 169, tweede lid, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name de artikelen 39, 40, 44, 178 en 215, tweede alinea;
Gelet op 's Raads verordeningen nrs. 1427/71 en 1428/71 van 2 juli 1971;
Gelet op verordeningen nrs. 1558/71 van 20 juli 1971 en 1643/71 van 28 juli 1971;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. Verklaart het beroep ongegrond;

2. Verwijst verzoekster in de kosten van het geding.

Lecourt Monaco Pescatore Donner Mertens de Wilmars
Kutscher Ó Dálaigh Sørensen Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op twaalf juli negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 4 JULI 1973 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

I — Uiteenzetting van de feiten

De te Hamburg gevestigde vennootschap onder de firma Wünsche Handelsgesellschaft legt zich toe op de invoerhandel van groenten- en fruitconserven, en wel vooral tomatenpasta uit Griekenland en Portugal.

Tomatenpasta in de zin van tariefpost 20.02 valt onder de gemeenschappelijke marktordening die bij 's Raads verordening nr. 865/68 van 28 juni 1968 voor de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten in het leven is geroepen.

Aanvankelijk konden ter zake van de invoer dezer uit derde landen herkomstige produkten op het gebied van de gemeenschappelijke markt alleen rechten volgens het gemeenschappelijk douanetarief worden geheven. Overigens bestond er tussen de invoerregelingen die de verschillende Lid-Staten jegens derde landen toepasten geen eenheid of coördinatie.

Wegens de verstoringen waaraan de markt voor deze produkten dreigde te worden blootgesteld door aanzienlijke invoertransacties tegen prijzen welke de doelstellingen van artikel 39 van het Verdrag in gevaar konden brengen, moest de Raad in de zomer van 1971 zijn toevlucht nemen tot vrijwaringsmaatregelen.

Deze aangelegenheid werd geregeld in verordening nr. 1427/71 van 2 juli 1971 en in verordening nr. 1428/71, van dezelfde datum, waarin de voorwaarden voor toepassing dezer maatregelen in de hierbedoelde sector zijn vastgesteld.

Uw Hof had in de zaak Schroeder (arrest 40-72 van 7 februari 1973, nog niet gepubliceerd) reeds de gelegenheid de bepalingen dezer verordening te analyseren.

1 — Vertaald uit het Frans.